

TBA

ČASOPIS

Tromjesečni list Teološke biblijske akademije

TEME

Uzvišeni veliki svećenik
Tamo gdje živi Bog

AUTORI

Marko Petek
Mario Kushner

Zagrebačka cesta 20, Krapina, Hrvatska

tba.krapinahr@gmail.com

+385 49 370 267

www.tba.hr

Hebrejima 4,14-16 - Uzvišeni veliki svećenik

Marko Petek

- pastor crkve u Držimurcu (Međimurje)

Uvod

Nijedna opomena ili upozorenje ili čak prijetnja u Božjoj riječi nije zamišljena da nas ostavi beznadnima, već želi potaknuti Bogu ugodnu reakciju u našim srcima. Čak i kada Bog prijeti ljudima, On to čini iz ljubavi jer želi izazvati pokajanje i promjenu srca. Onaj koji upozorava je onaj kome je stalo, a onaj koji šuti želi nesreću i uništenje. Bog ne šuti jer nas voli i zato nas Pismo u Hebrejima 3-4 upozorava da se čuvamo nevjere koja se može uvući u srca gotovo neprimjetno, poput dima u prostoriju. Gospodin nas upozorava jer mu je stalo. Pismo isto tako daje izravna ohrabrenja i poticaje da se držimo Isusa jer nam nema druge nade i nema drugog rješenja i nema drugog plana.

Takav odlomak je Hebrejima 4,14-16 u kojem nalazimo prekrasan poticaj Duha Svetoga da ne bježimo od Gospodina i da se ne skrivamo nego da mu pristupimo s pouzdanjem. Bog uživa kada mu grješnik s vjerom otvoreno pristupa za razliku od edenskog skrivanja. Bog želi da hrabro uzmemo čašu spasenja (Ps 116,13). On nam je providio najvažniju osobu koju čovjek treba na smrtnoj postelji. Naš narod je svjestan da je pred vratima vječnosti najvažniji svećenik te ga zovu ne bi li ih nekim ritualom ispratio u vječnost. Čak i prilikom sahrane narod želi da svećenik otpravi pokojnika u nebo, ali to je isprazna nada koja otupljuje srca ljudi. Ipak, biblijski vjernik uistinu ima svećenika koji će ga uvesti u nebo. To je jedini uzvišeni veliki svećenik Isus Krist.

SAVRŠENSTVO - Hebrejima 4,14

U 4,14 nalazimo poticaj da se čvrsto držimo vjere koju isповijedamo. Takav poticaj nalazimo u 3,1 gdje vidimo da biblijska nauka o Isusu mora biti naše duboko uvjerenje koje s hrabrošću naviještamo i branimo. Sada, osobito u kontekstu dugog upozorenja protiv otpada od vjere, Duh Sveti nas potiče da razumijemo što vjerujemo i onda se toga držimo kao »pijan plota«. Ključno pitanje je zašto? Zašto Biblija traži od nas takvu

odlučnost i zašto ne dozvoljava da vjerujemo što god hoćemo? Zato jer se radi o Kristovoj slavi, jer se radi o životu i smrti, jer se radi o našoj duši. Jednog dana svatko od nas će trebati umrijeti, a onda počinje realnost o kojoj mnogi ne žele razmišljati. Biblija ne govori bajke niti prikazuje znanstvenu fantastiku nego jasno govori da svakog čovjeka bez Kristove zaštite čeka samo Božji gnjev i to zasluženo. Netko je rekao da nebo plješće u odobravanju pravde kada čovjek poslije smrti napravi prvi korak u pakao. Spasenje koje propovijedamo nije priča za malu djecu.

Primatelji ove poslanice su bili kušani ostaviti Isusa jer im se cijena kršćanstva činila previsokom. Ono što su zaboravili je da, prije svega, oni sami ne mogu dati ništa Bogu što bi ih otkupilo od kazne za grijeha (Mk 8,37; Ps 49,8-9). Drugo što su zaboravili je da je Isus jedini Spasitelj i jedino rješenje te ako tko odbaci Njega kao jedinu zaštitu, onda za takvu osobu više nema nade za spasenje (Heb 10,26-27). Računica je jednostavna - bez Isusa čovjek je u vječnoj opasnosti, ali čovjek koji odbaci Isusa je u većoj opasnosti nego čovjek bez Isusa, jer za otpadnika više nema povratka (Heb 6,4-6), dok za bezbožnika još ima nade da se pomiri s Bogom.

Pisac Hebrejima daje još jedan razlog zašto bismo se morali držati vjere u Isusa, a to je savršenstvo Njegove službe kao našega velikog svećenika. Ovo je osobito važno za vjernike židovskog porijekla jer im pisac jasno poručuje da je besmisleno i nelogično ostaviti Kristovo savršenstvo i vratiti se natrag u staru judaističku religiju. Ta religija je imala svećenike i žrtve s manom, bila je neprestani podsjetnik da nisu slobodni od grijeha i nije im mogla pružiti oproštenje grijeha. Stara religija je samo širila miris smrti i osude, a u Isusu Kristu je život vječni i oproštenje grijeha.

Zašto je Isus bolji? U čemu je Njegovo savršenstvo? Pisac je već u 2,17 prvi put Isusa nazvao velikim svećenikom te će u nastavku poslanice detaljno objasniti tu Isusovu ulogu. Ona je malo neobična jer u Evandeljima ne vidimo Isusa izravno uključenog u hramsko bogoštovlje. Isto tako znamo da Isus ne dolazi iz Levijeva plemena i još manje iz Aronove obitelji. Ipak, On je naš veliki svećenik i ne trebamo drugoga. Za Židove je uloga velikog svećenika neprocjenjiva i nezamjenjiva, jer je samo veliki svećenik jedanput godišnje mogao ući u Svetinju nad svetnjama i izvršiti čin pomirenja naroda s Bogom na Dan pomirenja. Nitko drugi nije imao pravo pristupa te je stoga veliki svećenik ključna osoba za pomirenje s Bogom i dobivanje oproštenja grijeha. Međutim, svaki Aronov potomak bio je samo sjena Krista koji je pravi i jedini veliki

svećenik. Nažalost, ljudi se radije drže sjene nego stvarnosti čak i kada sjene više nema, kao danas.

Primijetimo da ga pisac ne naziva samo velikim svećenikom nego i uzvišenim, što nijedan Aronov potomak ne može tvrditi za sebe. Isus je bolji i uzvišeniji od bilo kojega drugog velikog svećenika. Zašto? Jer je prošao kroz nebesa. U kontekstu poslanice to znači da Isus nije vršio svoju velikosvećeničku službu u zemaljskom šatoru ili hramu, što su bile samo slike, nego u nebeskom hramu u Božjoj prisutnosti gdje se zapravo trebalo izvršiti pomirenje (Heb 9,23-24). Suvremenim žargonom možemo reći da biblijski kršćani imaju i poznaju ključnu osobu na ključnom mjestu.

Dakle, imamo boljega velikog svećenika koji je prinio bolju žrtvu u boljem hramu i ostvario bolje pomirenje. Umjesto riječi bolje trebali bi svugdje staviti riječ savršeno. Zato se moramo držati Isusa i isповijedati vjeru. Iz tih razloga je besmisleno vraćati se natrag na staro kada je bolje i savršeno prisutno. Svrha Arona i životinjskih žrtava je da budu kao pouka da trebamo boljeg zagovornika i bolju žrtvu. Isus nije smio uči tamo gdje Aron smije u zemaljskom šatoru, ali zato Aron ne smije i ne može uči tamo gdje je Isus ušao kao svećenik, a to je nebeski hram. Nikakav Aron ili životinja ne može pomoći po pitanju vječnog spasenja pa ipak ljudi stavljuju i dan danas svoje duše u ruke raznih ovakvih i onakvih svećenika i papa koji im ne mogu pomoći.

SUOSJEĆANJE - Hebrejima 4,15

Pisac nastavlja da imamo savršenog velikog svećenika koji nam ne samo savršeno pomaže nego imamo i takvoga koji suosjeća s nama, prema 4,15. Zapravo, autor ovako postavlja stvari - iako je naš veliki svećenik uzvišen, odnosno savršen i bolji od bilo kojega drugog ljudskog svećenika, to ne znači da nije ljudsko biće koje nas nije u stanju razumjeti. Gospodin Isus je pravi Bog, ali je i pravi ili potpuni čovjek koji je kao takav bio kušan u svemu samo što nije sagriješio. Imao je puno ljudsko iskustvo, no nije sagriješio.

Primijetimo da Pismo, odnosno Bog ima suosjećanje i razumijevanje našeg stanja. 4,15 ističe da je Isus suosjećajan jer je važno imati nekoga tko nas razumije u našoj slabosti i grješnosti. Gospodin razumije našu prirodu i sve naše borbe (Ps 103,14). Svima nam se lakše otvoriti i povjeriti nekome tko nas razumije i tko je imao isto ili slično iskustvo. Upravo to Duh Sveti naglašava. Bog nam nije dao velikog svećenika koji

ne zna što je kušnja, ili patnja, ili tuga, ili radost, nego nekoga tko je sve iskusio, ali pritom nije zgriješio. On mora biti savršeni svećenik i ujedno savršena žrtva.

Stoga, Isus nije neki udaljeni spasitelj kojeg ne zanimaju naše borbe, osjećaji i previranja nego netko tko suosjeća s nama i tko nam želi pomoći, prema Hebrejima 2,18 gdje, prema izvornom izrazu na grčkom jeziku, Isus ne samo da može nego ŽELI pomoći.

Ovdje treba naglasiti dvije stvari. Prva je ta da Isus suosjeća s onima koji nailaze na razne borbe, prepreke i obeshrabrenja dok nastoje ugoditi Bogu. Oni imaju novo srce koje ih potiče da traže Boga. Međutim, drugo, ponekad vjernici mogu stvoriti krivu sliku da Isusovo suosjećanje uključuje osjećaje razočaranja u Boga ili ljutnje na Boga ili osjećaj mučnine po pitanju vršenja Božje volje i tome slično. To nije tako, jer iako je Isus bio kušan u svemu, ipak je prezirao grijeh koji mu se nudio. Mi, s druge strane, u svojim kušnjama uvijek imamo podijeljeno srce gdje stara narav želi grijeh, a nova ga mrzi. Isus je bio kušan mrziti, osvetiti se, ubiti, lagodno živjeti, biti nemoralan, ali je njemu to bila sablazan. Nama su neki od tih grijeha istovremeno i sablazan i privlačni. Isusovo suosjećanje nije izgovor za grijeh ili divljanje osjećaja i dojmova pod izlikom da je i Isus prolazio isto u svom iskustvu. Moramo razumjeti da u kontekstu cijele poslanice pisac govori o tome da je Isus bio kušan odustati od vršenja Očeve volje na svakom koraku. U tom smislu suosjeća s nama kada i mi nailazimo na svakojake prepreke da ostanemo vjerni i lojalni Gospodinu.

Dakle, Isus suosjeća i želi pomoći onima koji svim srcem žele biti vjerni Bogu i stoga se bore protiv svoga grijeha. Takvi imaju cijelo Njegovo srce. Nažalost, često smo slijepi vidjeti to suosjećanje jer upravo zbog svih borbi i sumnji i zbog polariteta u našim kušnjama imamo osjećaj krivnje zbog kojeg mislimo da u svim tim borbama Isus razočarano stoji daleko kao nekakav nepristrani promatrač. On moli za nas kao za Petra da nam vjera ne malakše. On posreduje za nas i brani nas kada padnemo u grijeh te kad nas Sotona optužuje. On nam pomaže svojim Duhom i svojim slugama i svojim djelovanjem kroz svoju crkvu. On bodri i hrabri one koji žele biti s Njim u vječnosti.

U kontekstu, ovi židovski vjernici su bili na rubu otpada od vjere, ali su se još uvijek borili. Sada im Duh poručuje da im stoji na raspolaganju i želi pomoći jer ih nije odbacio niti prezreo čak i sada kada ih je borba protiv grijeha dovela do ruba otpada. Primjena za nas je da se uhvatimo

tog Isusovog obećanja i stava te da čekamo na pomoć koliko god dugo trebali čekati. Ovaj stih nas poziva na živi odnos s Isusom koji suosjeća.

SLOBODA - Hebrejima 4,16

Pisac poziva da se držimo vjere jer je Isus naša jedina nada, jer nam Isus sam stoji na pomoć i sada, u 4,16, jer nam cijelo nebo stoji na pomoć i potporu. Duh Sveti nas zove da pristupimo s pouzdanjem k Božjem prijestolju milosti po pravodobnu pomoć. Nekoliko važnih stvari ovdje iskače. Prvo, mi trebamo pomoć. Netko je dobro rekao da smo mi u svojim očima očito jači od Isusa jer dok je On često i dugo molio na zemlji, mi to činimo rijetko. Očito smo jači od Njega. Naravno da to nije istina jer mi smo ti koji uvijek trebamo pomoć, a često i posebnu pravodobnu pomoć, osobito kada je naša vjera rešetana kao pšenica.

Nadalje, mi trebamo milosrđe i milost gdje se milosrđe odnosi na oproštenje prošlih grijeha, a milost se odnosi na pomoć u budućim kušnjama i borbama. Naša ležernost nas razotkriva kao ljude koji ne shvaćaju ozbiljno težinu duhovne borbe niti Božju veličinu i veličanstvo. Ali mi trebamo Boga.

K prijestolju smo pozvani svi, bilo da smo mlađi ili stari, jaki ili slabici. Ovaj poziv nije samo za čvrste i stabilne kršćane koji se nemaju čega sramiti nego upravo za slabe koji trebaju pomoć. Ovo je ohrabrenje, jer često igramo s Bogom igre u kojima se najprije nastojimo popraviti prije nego bismo mogli tražiti pomoć. No ako u tim igrama zaglibimo, onda smo u teškim problemima. Naime, što ako nas neki grijeh zarobi? To je zamka legalističkog razmišljanja. Prijestolje u 4,16 zove se prijestolje milosti, a ne prijestolje nagrada ili zasluga.

Konačno, primijetimo slobodu koju imamo u Kristu. Možemo pristupiti i moramo pristupiti hrabro i s pouzdanjem. Duh i Pismo nas pozivaju da hrabro i s poštovanjem pristupimo k prijestolju milosti. Tu također veliki svećenik igra ključnu ulogu. Hebrejima 10,19 nam govori da možemo slobodno ući u Svetinju nad svetinjama, odnosno u samu Božju prisutnost, što prije nije bilo moguće nikome osim velikom svećeniku jedanput godišnje. Međutim, pri tome zaboravljamo da i sada možemo ući samo u prisutnosti našega velikog svećenika te nikako sami. Moramo držati velikog svećenika za ruku i onda smo sigurni. U protivnom ćemo biti uništeni u Božjoj prisutnosti. Zato je Pavao iskovao izraz »u Kristu« - u Njegovoj pravednosti, u Njegovoj prisutnosti dolazimo pred prijestolje Božje.

Kada bismo u ratu došli u neprijateljski kamp s uniformom i punim naoružanjem, brzo bismo bili uništeni. Međutim, ako bismo ušli u prisutnosti najvišega neprijateljskog generala, naš bi život bio poštovan. Isto tako, bilo koji andeo bi nas u trenutku smaknuo ako bismo se sami u svojoj pravednosti pojavili u nebu, ali ako bismo bili u prisutnosti Isusa kao velikog svećenika, onda bismo bili sigurni. Držati čvrstu vjeru znači držati Isusa za ruku i hrabro pristupiti prijestolju milosti po pomoći.

Na izvornom jeziku iza izraza »s pouzdanjem« je da sve možemo reći, odnosno potpuna otvorenost i iskrenost. S takvim pouzdanjem MORAMO dolaziti pred prijestolje milosti i iznijeti svoje molbe i molitve, ali samo u prisutnosti Isusa, našega velikog svećenika. Jer prema Rimljanima 3,19 zakon nas nastoji ušutkati i govori nam da šutimo jer smo krivi i jer nemamo nikakvo pravo obraćati se svetom i uzvišenom Bogu. Zakon je u pravu u svakom pogledu. Ali onda pokraj nas stoji Isus, uzvišeni veliki svećenik, koji nam govori da dođemo hrabro i da ne šutimo nego govorimo, jer smo sada pod Njegovom zaštitom. Jedan je komentator dobro rekao da je Zakon bio dan da se začepe sva usta, a uzvišeni veliki svećenik je dan da sva usta budu otvorena u traženju milosti. Na kraju svih krajeva, kada ovaj život završi, nije svejedno kojeg svećenika zovemo da nas uvede u nebo. Mi ne trebamo ljudskog svećenika nego božanskog. Dobro je postaviti pitanje samom sebi: tko je moj svećenik i koga ću zazivati u posljednji dan svog života.

Isus izričito traži od nas da molimo i nikada ne klonemo čak i ako se čini da nas na prvi pogled Bog odbija jer Isus ne odbija one koji traže milost (Ps 147,11). Amen.

Tamo gdje živi Bog

Mario Kushner
- pastor crkve u Virovitici

»¹⁰I dogodi se, kad su svećenici izašli iz Svetišta, da oblak ispunii Dom Gospodnji, ¹¹te svećenici ne mogoše zbog oblaka nastaviti služiti; jer slava Gospodnja ispunii Dom Gospodnji. ¹²Tada reče Salomon: 'Gospod je rekao da će prebivati u tmini. ¹³Sagradih ti doista uzvišen Dom, mjesto da u njemu stanuješ dovijeka.'« (1. Kr 8,10-13)

Prvo pitanje koje je sveznajući i sveprisutni Bog uputio čovjeku bilo je »Gdje si?« Razmislite malo o tome! Da i nije sveprisutan, svejedno zna sve, pa čak i gdje se Adam nalazi. S druge strane, da i ne zna sve, svejedno je svugdje, pa i tamo gdje se Adam nalazi. Međutim, On je i jedno i drugo. On nije 'negdje', ali čovjek jest.

Jednim činom neposluha, čovjek je postao pobunjenik. Grijeh je učinio ono što radi otada do danas – uništio je odnos. Pitanjem »Gdje si?«, Bog čovjeku želi skrenuti pažnju gdje zapravo nije. Nije blizu Boga. Sakrio se od Onoga koji ga je stvorio. Ako to nije dokaz da grijeh od ljudi radi bezumnike...

Od samog početka interakcije Boga i čovjeka, Bog je morao lokalizirati svoju sveprisutnost. Za razliku od Boga, čovjek je materijalno biće. Kao takav, čovjek je prisutan u prostoru – samo na jednom mjestu u jedno vrijeme. Pogotovo nakon pada čovjeka u grješno stanje, bilo je potrebno jedno mjesto na kojem čovjek može doći blizu Boga, u Njegovu prisutnost, pred Njegovo lice.

Tekst koji je gore naveden, izvorno se odnosio na hram u Jeruzalemu kao Božji dom. Kada je odvojio Izrael kao svoj poseban narod, Bog je odredio da mu sagrade prvo pokretno Prebivalište (Šator sastanka), a zatim i hram. To je bilo mjesto koje je imalo dvostruku ulogu. Božjem narodu je hram trajno 'propovijedao' dvije istine: (1) »Bog je među vama« i (2) »Ne možete k Njemu«.

Slično kao i u trenutku kada je Mojsije dovršio Šator sastanka (Izl 40,34-35), tako i ovdje čitamo o Božjem 'useljenju' u svoj dom. Od ovog trenutka nadalje, ovo je mjesto gdje Bog prebiva. Tu mu je dom.

Danas je ovaj tekst moguće primijeniti na tri područja kršćanskog života koja se mogu smatrati Božjim domom – brak, obitelj i crkva.

Brak – zato što je institucija braka slika odnosa Boga i Njegovog naroda (i u Starom i u Novom zavjetu; npr. Jer 31,31-33; Iz 54,5; Jer 3,14; Ef 5,25-27; 2. Kor 11,2; Otk 19,7-9; 21,1-2).

Obitelj – zato što je Bog odabrao odnos oca i djeteta za ilustraciju Njegovog očinskog odnosa prema nama koje je stvorio i otkupio (usp. Mal 1,6; Iv 1,12; Heb 12,4-11).

Crkva – zato što Duh prebiva u nama, kao u hramu, i individualno (1. Kor 6,19) i korporativno (Ef 2,19-22). Isto tako, muževi (Ef 5,25-26), očevi (Ef 5,4) i pastori (Heb 13,16-17) svojevrsni su Božji predstavnici, a crkva je novi hram (Ef 2,19-22).

Naslov ove propovijedi je »Tamo gdje živi Bog«, a glavna tema odlomka je »Božja slava u Božjem domu«. Tri su istine kojima nas ovaj odlomak uči o našim brakovima, domovima i crkvama, ako u njima živi Bog.

I. Tamo gdje živi Bog, čovjek ne može zauzimati Božje mjesto – 8,10

Kontekst nam otkriva da se radi o dovršetku radova na hramu i svečanom otvorenju. U jednom trenu, od obične zgrade ova građevina postaje Božji dom. Do te promjene je došlo jer je Božja slava, u obličju oblaka, ispunila Božji dom.

No, primijetite da se to dogodilo tek *nakon* što su svećenici izišli. Bog je čekao da oni izidu, vjerojatno da narod ne bi pomislio da su svećenici dozvali oblak Božje slave. Isto tako, Bog je čekao jer On ne dolazi u goste nego ih prima. To je Njegov dom i On nema ‘cimere’. On svoju slavu ne dijeli ni sa kim (usp. Iz 48,11b; Izl 34,14).

Činjenica da čovjek ne može zauzimati Božje mjesto znači da duhovni vođe imaju delegirani autoritet, a ne urođeni. Bog je kralj, a muževi, očevi i pastori su sluge. Adam se morao sakriti od Boga, jer je svojim činom pokušao zauzeti Božje mjesto. Trebao je gospodariti ovim svijetom, ali samo u Božje ime i pod Njegovom vladavinom. Srž svakoga grijeha je to što smo sjeli na Božje prijestolje, kao da pripada nama.

Muževi, vi svojim ženama morate biti na drugom mjestu. Ti nisi Krist, iako je vaš brak slika odnosa Krista i crkve. Hijerarhija bračnih odnosa je Bog–muž–žena–djeca.

Očevi, ne možete spasiti svoju djecu. Spasenje duša kroz nanovorođenje, vjeru, pokajanje i obraćenje, Božje je djelo. Vi možete moliti za svoju

djecu i učiti ih Božju Riječ, bez koje nema spasenja, ali ne možete ih spasiti.

Pastori trebaju biti prvo ovce, a tek onda podpastiri Dobrog pastira. Crkva je *Božja* crkva, *Kristova* zaručnica. Crkva je tijelo, ali pastori nisu glava crkve nego je to Krist. Oni jesu vode, ali svaki član je odgovoran za svoj duhovni rast. Jesi li danas bio nasamo s Bogom? Kršćani moraju provjeravati ono što se poučava s propovjedaonica, a to podrazumijeva da znaju Riječ. Mnoge crkve su otklizale u krivovjerje i krivopraksu, jer su članovi dopustili da ih se zavede, a do toga je došlo jer su učitelji zauzeli Božje mjesto. Tamo gdje živi Bog... u vašem braku, u vašoj obitelji, u vašoj crkvi... čovjek ne može zauzimati Božje mjesto.

II. Tamo gdje živi Bog, čovjek ne može zanemariti Božju slavu – 8,11

Svećenici izlaze, Bog ulazi, i stvari ne mogu nastaviti normalno. Kada je Bog prisutan, ne možemo nastaviti kao da se ništa nije dogodilo. Obraćen čovjek mora biti *promijenjen* čovjek. Služenje Bogu, u bilo kojem dijelu našeg života, ne može biti obična rutina, nego trebamo i osjećaj rituala. To znači da čovjek koji sretne Boga mora nekada zastati i ostati bez riječi. Svećenici vjerojatno nisu ništa vidjeli od tog oblaka, ali isto tako, sigurno ih je preplatio osjećaj neznačajnosti i privilegiranosti. Oni smiju ući tamo gdje nitko drugi nije smio – u Božji dom. Njima je iskazana čast da smiju služiti Kralju nad kraljevima.

Zašto uopće postoje ljudi? Ili, zašto postoje kršćani? Ljudi općenito, a kršćani pogotovo, stvoreni su radi Božje slave. Božja slava je *summum bonum* (najveće dobro). Biblija u Efežanima 1,3.12.14 kaže da smo spašeni radi Božje slave. Nismo spašeni da bismo bili spašeni, nego da bi se Božje ime i Njegov karakter proslavlјali kroz cijelu vječnost.

Muževi, vaša karijera i plaća nisu ciljevi nego sredstva za postizanje Božje slave. Tvoji resursi (vrijeme, energija i novac) nisu samo za tebe i tvoju ženu, nego za Božju slavu. Ako uspiješ u poslovnom svijetu pod cijenu braka, nisi uspio. Bog će se najbolje proslaviti kroz tvoj brak ako vam oboma On bude na prvom mjestu.

Očevi, Bog će se najbolje proslaviti kroz vašu djecu ne ako oni budu odlični učenici, ili vrhunski sportaši, ili uspješni umjetnici (glazbenici, slikari itd.), nego ako se obrate. Primjerom poučavaj svoju djecu o pravim

vrijednostima! Djeca trebaju naučiti da svojim životima moraju proslaviti Boga, a ne steći dobar život, karijeru, imovinu itd.

Pastori, ne biste trebali voditi ako niste prije toga vođeni. Bog će se kroz vašu službu najbolje proslaviti ako budete uzorni kršćani. Vas treba svakodnevno hraniti radosna vijest da Bog djeluje kroz takve grješnike kao što ste vi. Ne biste smjeli služiti rutinski; mora vas Božja slava povremeno zapanjiti i zateći. Zato je Bog odredio da je vaša prva služba Riječ i molitva. Pastor ne smije biti »đastor« — bizarna mješavina pastora i đakona. Nemojte biti crkva poput mnogih drugih u kojima 20% ljudi radi 80% posla. Koja je tvoja služba u crkvi kojoj pripadaš? Jesi li korisnik usluge ili koristan ud u tijelu? Crkva u kojoj se pastor bavi sitnicama koje može obaviti bilo tko drugi u crkvi i onda nema vremena da kvalitetno obavi ono što ne može nitko drugi osim njega, bit će crkva u kojoj se ljudi baš dobro igraju crkve, ali gdje je Božja slava samo blijeda uspomena.

Tamo gdje živi Bog... u vašem braku, u vašoj obitelji, u vašoj crkvi... *čovjek ne može zanemariti Božju slavu.*

III. Tamo gdje živi Bog, čovjek ne može zakinuti Božju volju – 8,12-13

Bog je odlučio prebivati u »tmastu oblaku« (neki prijevodi imaju »gustoj tami/tmini«). To je slika mističnog, nepristupačnog, božanskog mjesta. Tako se i na Sinaju Mojsije uspinjao na mjesto dima, vatre, zaglušujuće buke i drhtave zemlje. Bog prebiva u božanskoj sferi koja je iznad naših umova.

Kako možemo shvatiti Božju prisutnost, ako je Bog duh i nema tijelo; ako je Bog biće koje nema početka ni kraja niti ikakvog drugog ograničenja izvan njega samoga; ako je On najbolje zamislivo biće i najsavršenija osoba? Kako sagraditi hram pravom živom Bogu?

Najbolje što možeš.

Svjestan Božje veličanstvenosti i nedokučivosti, Salomon nije mogao ništa drugo nego sagraditi najbolji hram koji je mogao. Znao je da će i najbolji hram biti nedostatan. Ipak je dao sve od sebe da ispuni Božju volju. Njegov je otac David htio sagraditi hram, ali Bog to nije dopustio, nego je naredio da to učini Salomon.

Prethodna dva poglavља opisuju kako je Salomon sagradio Božji dom, a zatim i svoj dvor. U 1. Kraljevima 6,11-14, Bog daje svoj uvjet za useljenje:

»Tada dođe Salomonu riječ Gospodnja govoreći: ‘Glede toga Doma što ga ti gradiš, budeš li hodio po mojim odredbama i vršio uredbe moje i držao sve moje zapovijedi hodeći po njima, tada će tebi održati svoju riječ što sam je obrekao tvojemu ocu Davidu. I prebivat će među sinovima Izraelovim i neću ostaviti puka svojega Izraela.’ Tako Salomon sagradi Dom i dovrši ga.«

Muževi, Božja volja je da budete glave svojih obitelji. Čak i kada je i u svijetu i u kršćanstvu prisutan trend feminizacije muškaraca i odbacivanja odgovornosti vodstva, ti moraš stvari raditi po Božjoj volji. Ženu moraš posvetiti kao što je Krist posvetio crkvu i dao svoj život za nju (Ef 5,25-28). *Očevi*, vi ste odgovorni za (vjerski) odgoj svoje djece; ne učitelji, ne vjeroučitelji, ne vaše žene. Božja volja je da se svijet napuni pobožnim ljudima, a to počinje u domu i to je tvoja odgovornost.

Pastori, morate propovijedati Riječ, čak i kad ona nije popularna, kad ju ljudi ne žele slušati, i tako opremiti svete za djelo službe. Svi članovi crkve trebali bi iskoristiti svoje darove za izgradnju jedni drugih (Ef 4,11-14). Crkva je tjelesni prikaz Božje duhovne vladavine. Mi smo robovi, koji nemaju svoju volju, nego sve u svojem životu trebamo podrediti onome tko nas je stvorio i (ot)kupio, tako da više ne pripadamo sebi nego njemu. *Njegova volja je ono što je bitno*.

Tamo gdje živi Bog... u vašem braku, u vašoj obitelji, u vašoj crkvi... *čovjek ne može zakinuti Božju volju*. Tamo gdje živi Bog, u centru je njegova Riječ, njegova slava, njegovo ime. Sve ostalo je manje važno.

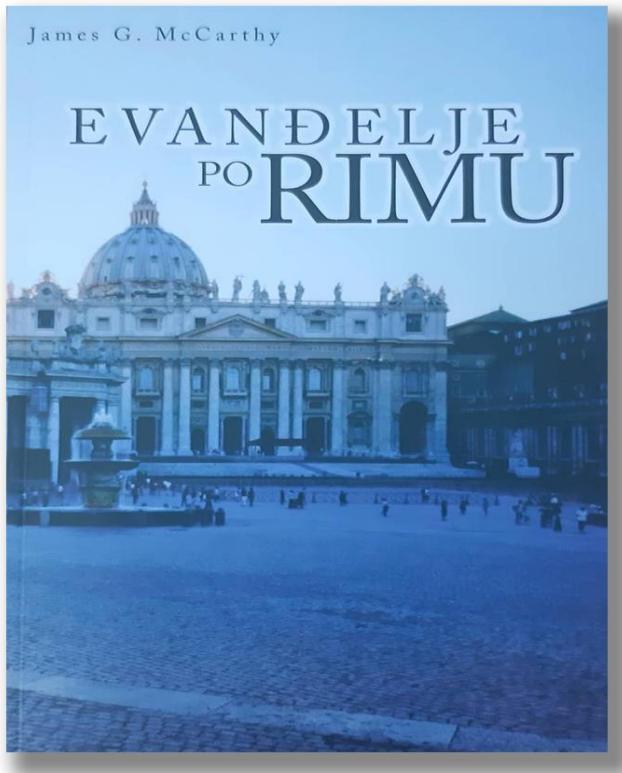
Isječak iz knjige Evandelje po Rimu Jamesa G. McCarthya

»Uza sve ovo Rimokatolička crkva i dalje tvrdi da je zaslužena milost ipak Božji dar jer su djela kojima se milost zaslužuje, objašnjava Crkva, i sama ishod prethodne milosti.

No svejedno ostaje činjenica da katolički vjernici moraju djelima zasluživati milost, što je samo po sebi protuslovlje. Za razliku od biblijske milosti, milost koju nudi Katolička crkva nije besplatna - no ako nešto nije besplatno, onda nije milost! Milost se nikako ne može zaraditi dobrim djelima, 'jer inače milost ne bi više bila milost' (Rim 11,6).

Crkva je nadalje iskrivila značenje milosti time što je počela učiti da je Krist utemeljio sedam sakramenata koji služe kao glavni kanali Božje milosti. Kada se sakrament podjeljuje u obrednom činu, Bog daje milost putem samog sakramentalnog čina. Biblijska milost nije poput proizvoda iz automata, niti bi Otac, nakon što je po tako visokoj cijeni uklonio zid grijeha između sebe i ljudi, sada između sebe i svoje djece postavio sakramente. On ne nudi obrede, već prisnost.«

James G. McCarthy

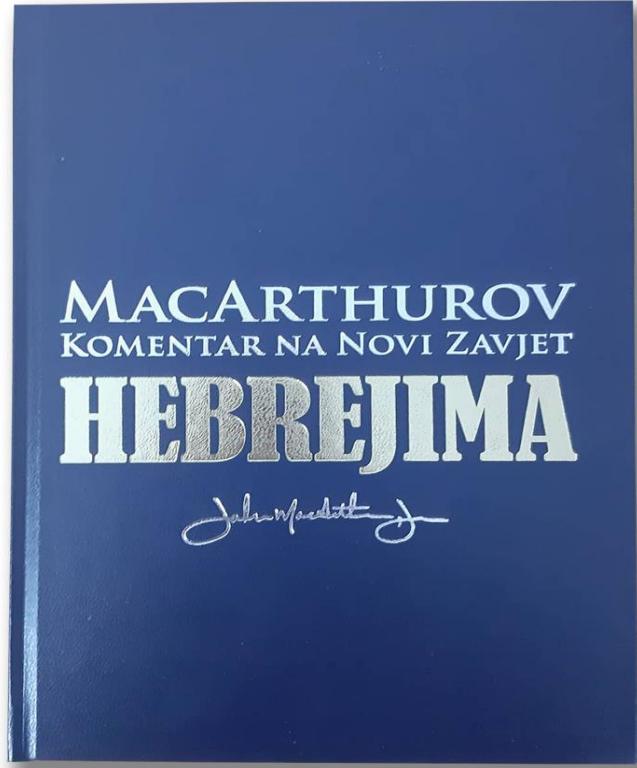
EVANĐELJE PO RIMU

James G. McCarthy

Evangelje po Rimu nepristrano i s velikom točnošću predstavlja katoličanstvo. Autor crpi informacije iz nedavnih katoličkih dokumenata uključujući i novi Katekizam Katoličke crkve. Osvježavajuća je spoznaja da knjiga ne sadrži ni iskrivljavanja ni podrugivanja, već samo pažljivo istražene informacije. Knjiga će uvelike služiti i katolicima, kao i nekatolicima koji žele usporediti katoličanstvo s biblijskim kršćanstvom.

- Mary Kraus

Nekadašnja časna sestra franjevačkog reda

KOMENTAR POSLANICE HEBREJIMA

John MacArthur

Ovaj komentar Johna MacArthura vodi čitatelje na putovanje kroz biblijski tekst Poslanice Hebrejima kako bi otkrili što se nalazi ispod površine, s posebnim naglaskom na značenju i kontekstu. Koristeći pitanja koja potiču na razmišljanje, autor vodi čitatelje prema primjeni. Ovo djelo je dio niza komentara na Novi zavjet koji objašnjavaju i primjenjuju Svetu pismo.

Ovo je besplatan časopis Teološke biblijske akademije. Ako biste htjeli više informacija ili ako ste zainteresirani za poluvremeni ili punovremeni studij, molimo vas da nas kontaktirate.